

Знищ це, якщо хочеш бути щасливим

Жалість

Річ, яка дає можливість виправдати себе, якщо ви в чомусь зазнали поразки. Жаліючи когось, не дивуйтесь, підійшовши до дзеркала побачити, що хтось вже встиг сісти вам на голову і звісити ноги. Адже з нею ви притягуєте людей, які тільки й будуть говорити про свої нещастя, просити вирішити щось, прикладаючи до власного життя мінімум зусиль. А нащо? Є ви, прихисток від проблем і шукач винного.

З її допомогою легко прикрити свої косяки. Звичайно, що легше? Проаналізувати ситуацію, знайти свої слабкі сторони, визнати помилку, висловлену грубість чи нити, що невдача трапилась через того друга чи ще когось, хто в той момент стояв поруч, чи, можливо, роботодавець винен, що ви маєте таку нудну роботу, а не ви, бо ж хто прийняв пропозицію на дану посаду? Адже часом так важко зізнатися собі, що та невдача через власну лінь, відсутність плану, необачність, пихатість.

Жалість — це закриття власного шляху до самовдосконалення. Якщо ви маєте бажання бути особистістю, лідером, класним другом, прикладом для наслідування — викоринуйте її.

Заздрість

Вірна помічниця, для тих, кому немає діла до свого розвитку, проте вільний час треба якось використати. У такому разі відчиняйте двері до свого життя заздрості.

Замість того, щоб заздрити комусь, через його матеріальні статки, життя, яке наповнене знайомствами, поїздки, поверніть голову у свій бік. Зрозумійте, що нічого з неба в кишеню просто не падає, треба діяти, сумлінно працювати, виконувати обіцянки, а не сидіти в кріслі та скаржитися, як життя вас побило і жити важко. Так, важко. Тим, хто не має цілі, захопленя, тікає від складнощів, які трапляються на життєвому шляху.

Досить поглядів у чужий гаманець! Удосконалюйте свої сильні сторони, працюйте над слабкими. Зробіть дисципліну і цілеспрямованість невіддільними складовими щастя.

Відсутність віри в себе

Сльози, крик, плач в подушку, бо ніхто не вірить у ваші починання, не підтримує. Так, це важко. Набагато легше йти незвіданою дорогою, якщо поруч

є підтримка та опора. Проте, водночас з цим підтримка нічого не варта, коли людина не хоче змін. У першу чергу треба пам'ятати, що життя одне. У кожного свій проміжок часу: 20, 35, 76... років, протягом яких ми можемо творити себе або бездарно пропускати крізь пальці, через страх, що хтось не прийме ваших мрій, світобачення чи не прибіжить на поміч. Що важливіше? Чого ви хочете?

Уявіть поруч із собою маленьку дитину 6-7 років і себе в літах. Як ви відповісте їй на запитання “Ти задоволена(ий) прожитим життям?” в разі, якщо ви спробуєте все, що хотілось і стали тією людиною, якою завжди себе бачили; і тепер навпаки: без досягнень, без здійснених мрій, цілей через власний страх. І ви вже не зможете повернути часу назад. Все.

Ми не живемо для того, щоб задовольняти і не тривожити психіку оточення своїм особливим баченням речей. Хочете? Дійте! Повірте, на своєму шляху ви знайдете однодумців у будь-якому разі, але якщо йтимете своїм шляхом.

Автор статті Анна Гречка